

Књига пророка Данила — број двеста

Пророчко откривање: Друго окупљање и његов значај у адвентистичкој есхатологији

Jeff Pippenger
2024-05-05

Разматрамо пророчки период представљен као друго сабирање, које је најпре означио пророк Исаија, а потом и сестра Вајт.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као застава народима; њега ће тражити незнабошци, и почивалиште његово биће славно. И догодиће се у тај дан да ће Господ по други пут пружити своју руку да поврати остатак свога народа, који остане, из Асирије, и из Египта, и из Патроса, и из Куша, и из Елама, и из Синара, и из Емата, и са острва морских. И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнане Израиљеве, и скупиће расејане Јудине са четири краја земље. И завист Јефремова ишчезнуће, и противници Јудини биће истребљени; Јефрем неће завидети Јуди, и Јуда неће вређати Јефрема. Исаија 11:10–13.

Када Божји народ последњих дана буде по други пут сабран, међу тим ученицима настаће јединство које је било представљено са десет дана што су претходили Педесетници, и на које Исаија указује као на време када ће „ишчезнути завист Јефремова, и противници Јудини биће истребљени: Јефрем неће завидети Јуди, и Јуда неће узнемиравати Јефрема.“

„Искушења ће доћи на Божји народ, и кукољ треба да буде одвојен од пшенице. Али нека Јефрем више не завиди Јуди, нити ће Јуда више дражити Јефрема. Љубазне, нежне, самилосне речи потицаће из посвећених срца и усана. Неопходно је да будемо уједињени, и ако сви будемо тражили кротост и понизност Христову, имаћемо Христов ум, и биће јединство духа.“ Review and Herald, March 19, 1895.

Уједињење је један елемент дела које Христос извршава када по други пут окупља сто четрдесет и четири хиљаде. То јединство било је представљено десет дана који су водили до Педесетнице, и шест дана ексетерског таборског скупа, и могло је бити остварено од 1856. до 1863. године, да они који су искусили велико разочарање од 22. октобра 1844. нису залутали.

„Али у раздобљу сумње и несигурности које је уследило после разочарања, многи од верника у адвентни долазак напустили су своју веру. Настале су неслоге и поделе.... Тако је дело било ометено, а свет је био остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило око Божјих заповести и вере Исусове, колико би наша историја била другачија!“

„Није била воља Божја да долазак Христов буде тако одложен. Бог није намеравао да Његов народ, Израиљ, лута четрдесет година по пустињи. Обећао је да ће их одмах увести у хананску земљу и тамо их утврдити као свет, здрав и срећан народ. Али они

којима је то најпре било проповедано не уђоше „због неверовања“ (Јеврејима 3:19). Њихова срца била су испуњена гунђањем, побуном и мржњом, и Он није могао да испуни Свој завет с њима.

„Четрдесет година су неверовање, гунђање и побуна држали древни Израил ван хананске земље. Исти греси одложили су улазак савременог Израиља у небески Ханан. Ни у једном случају обећања Божја нису била крива. Неверовање, световност, непосвећеност и раздор међу онима који исповедају да припадају Господу јесу оно што нас је толике године задржало у овом свету греха и жалости.“ *Selected Messages*, књ. 1, 68, 69.

Силазак другог анђела означио је расејање при првом разочарању које је започело време одлагања, а затим је водио до раздобља од шест дана на логорском састанку у Ексетеру, где је постигнуто јединство у погледу поруке унапред, пре изливања Светога Духа у поруци Поноћног поклича на завршетку скупа.

Силазак трећег анђела 22. октобра 1844. означио је расејање у време великог разочарања и увео раздобље поучавања, док су се истине повезане са Светињом над светињама откривале Божјем народу. До 1849. године Господ је пружао своју руку да по други пут сабере свој народ, а до 1851. године била је представљана карта из 1850. године. Та карта је представљала темељну вест, и управо ону вест која је требало да буде подигнута пред светом као застава.

Христово сабирање ученика по други пут отпочело је одмах по Његовом силаску, а сабирање оних у Ексетеру започело је у раздобљу времена чекања. У историји побуне из 1863. године, сабирање по други пут отпочело је најмање пет година након почетка образовног процеса који је започео када је 1844. године била откривена светлост о Светињи. Године 1848. ислам је тада гневio народе. Друго сабирање је представљено као постепено дело које се извршава доласком десет дана који су претходили Педесетници, а такође и шест дана ексетерског логорског састанка, и требало је да буде довршено до 1856. године.

Дело сабирања Његовог народа по други пут јесте завршно дело трећег анђела, и оно се извршава Христовом руком.

И када дође дан суботни, поче учити у синагоги; и многи, слушајући га, дивљаху се, говорећи: Откуд овоме ово? И каква је то мудрост што му је дана, те се и таква чудесна дела чине рукама његовим? Марко 6:2.

Расејање које настаје када божански симбол силази покреће процес испитивања који на крају показује две класе богослужитеља и тиме чисти храм.

Коме је лопата у руци, и темељно ће очистити своје гумно, и сабраће своју пшеницу у житницу; а плеву ће сажећи огњем неугасивим. Матеј 3:12.

У том раздобљу Божји народ треба да узме поруку из руке анђела и да је поједе.

И видех другога моћнога анђела где силази с неба, обученога у облак; и дуга беше над главом његовом, и лице његово беше као сунце, и ноге његове као стубови огњени; И у руци својој имаше књижицу отворену; и постави десну ногу своју на море, а леву на земљу. Откривење 10:1, 2.

По доласку другог анђела 19. априла 1844. године, Божји народ био је расејан. Они су у почетку били сабрани испуњењем пророштва из Откривења, девете главе, петнаестог стиха, 11. августа 1840. године, али је Господ задржао Своју руку над једном грешком у израчунавању неких од бројки на карти.

„Видела сам да је карту из 1843. године управљала рука Господња и да је не треба мењати; да су бројке биле онакве какве је Он хтео; да је Његова рука била над њом и сакрила грешку у неким од бројки, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ Early Writings, 74.

Уклањање Његове руке омогућило је Самуилу Сноуу да утврди тачан датум за визију која је оклевала.

„Oni verni, razočarani ljudi, koji nisu mogli da razumeju zašto njihov Gospod nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovo su bili vođeni svojim Biblijama da istražuju proročke periode. Ruka Gospodnja bila je uklonjena sa brojki, i greška je bila objašnjena. Videli su da proročki periodi dosežu do 1844. godine i da isti dokazi koje su iznosili da pokažu da su se proročki periodi završili 1843. godine, dokazuju da će se oni okončati 1844. godine.” Early Writings, 237.

Историја првог и другог анђела садржи низ међаша повезаних са Христовом руком. Када је сишао 11. августа 1840. и 19. априла 1844, у својој руци имао је поруку. Његова је рука управљала израдом и објављивањем карте из 1843. године у мају 1842. Његова је рука запечатилa грешку у бројкама на карти. После расејања услед тог првог разочарања, Јеремија је седео сам због Христове руке. Затим је уклонио Своју руку, и тако одпечатио поруку Поноћног вапаја. Чин пружања Његове руке да по други пут сабере Свој народ одигравао се од првог разочарања до ексетерског таборског скупа, као што су и ученици коначно били сабрани заједно у Јерусалиму десет дана уочи изливања Светога Духа. При доласку трећег анђела 22. октобра 1844. Господ подиже Своју руку.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју к небу, и закле се Ониме који живи у векове векова, који сазда небо и што је на њему, и земљу и што је на њој, и море и што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:5, 6.

Од првог сабора 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. историја првог и другог анђела обележена је Христовом руком. Дана 22. октобра 1844. трећи анђео је сишао, а мало милеритско стадо било је расејано Великим разочарањем. Тога дана Христос је подигао Своју руку ка небу и заклео се да времена више неће бити.

Друго сабирање у историји, од 1844. до 1863. године, започело је тиме што је Христос подигао своју руку, држећи у својој руци и вест коју је требало појести. Потом је 1849.

године пружио своју руку по други пут да сабере свој расејани народ. Тај народ био је сабран на вест Поноћног поклича, а расејан када се предсказани догађај није збио. На логорском састанку у Ексетеру Христос је сабрао своје стадо и ујединио га на тој вести, као што је учинио у десет дана који су претходили Педесетници. Филадельфијски милерити напустили су логорски састанак у Ексетеру и поновили Педесетницу. Године 1856. Христос је био изван покрета који је прешао у Лаодикију, јер Христос стоји изван срца лаодикијца и куца, тражећи улаз.

Ево, стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Откривење 3:20.

Године 1856, Христова рука је куцала на лаодикијски милеритски покрет, али без успеха. Године 1849, седам година раније, Он је почео по други пут да сабира свој народ, али су сумња и несигурност зауставиле филадельфијски покрет.

„Да су адвентисти, после великог разочарања 1844. године, чврсто држали своју веру и сложено следили даље у Божјем промислу који им се отварао, прихватајући вест трећег анђела и у сили Светога Духа објављујући је свету, видели би Божје спасење, Господ би моћно деловао кроз њихове напоре, дело би било довршено, и Христос би већ до сада дошао да прими свој народ у његову награду. Али у раздобљу сумње и неизвесности које је уследило после разочарања, многи од верника у адвентну вест напустили су своју веру.... Тако је дело било ометено, а свет је остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило на Божјим заповестима и вери Исусовој, колико би другачија била наша историја!“ Evangelizam, 695.

Дана 11. септембра 2001. године, Христос је окупио свој народ последњих дана, који је потом био расејан 18. јула 2020. године. Дана 11. септембра 2001. године, они који су били окупљени узели су скривену књигу из Христове руке и појели је. Дана 18. јула 2020. године одбацили су заповест представљену Његовом подигнутом руком, која је означавала да „времена више неће бити“.

Филадельфијски милерити нису испољили никакву побуну у свом погрешном предсказању за 1843. годину, јер су поступали у складу са свом светлошћу коју је Господ био открио; али 18. јула 2020. године Лаодикејци покрета трећег анђела побунили су се против светлости повезане са Његовом руком. После 1844. године, филадельфијски покрет првог анђела, „у периоду сумње и неизвесности“, „одустао је од своје вере“ и постао Лаодикејац.

1856. година представља ту тачку прелаза, предображавајући тачку прелаза за Божји народ последњих дана.

Негде у раздобљу од седам година између 1849. и 1856. године, филадельфијски милеритски покрет одупрео се Господњој руци која се пружала да по други пут сабере свој народ, а обећање је било да ће Он тада учинити више него што је учинио у прошлости.

„23. septembra, Gospod mi je pokazao da je po drugi put pružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda, i da se napori moraju udvostručiti u ovo vreme sabiranja. U vreme rasipanja

Izrailj je bio udaren i razderan; ali sada, u vreme sabiranja, Bog će izlečiti i poviti svoj narod. U rasipanju, napori uloženi da se istina proširi imali su tek mali učinak, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, napori da se istina proširi imaće svoj namenjeni učinak. Svi treba da budu sjedinjeni i revnosni u delu. Videla sam da je sramota da se bilo ko poziva na rasipanje kao na primere koji treba da upravljaju nama sada u sabiranju; jer kada Bog ne bi učinio više za nas sada nego što je učinio tada, Izrailj nikada ne bi bio sabran. Isto je toliko neophodno da se istina objavljuje u jednom listu, koliko i da se propoveda.” Review and Herald, November 1, 1850.

Очигледно, Господ је настојао да у јединству покрене Своје дело напред, али се јединство, по свему судећи, распало, и „у раздобљу сумње и неизвесности које је уследило након разочарања, многи од адвентних верника напустили су своју веру“. The Present Truth (касније Review and Herald) почео је да излази 1849. године, а до 1851. била је доступна карта из 1850. године, али до 1856. порука о „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге остала је недовршена. Порука која је била отпечаћена 22. октобра 1844. године наступила је када су се завршила временска пророчанства о две хиљаде и три стотине година и две хиљаде и пет стотина и двадесет година.

Субота је у то време била учење које је сијало изнад осталих учења, и током дванаест година одвијао се процес испитивања све док 1856. није стигао последњи испит. Тај испит односио се на суботњи починак за земљу, и означио је крај процеса испитивања који је започео суботњим починком за људе. Период испитивања носио је обележје Алфе и Омеге. Година 1856. такође је представљала умножавање знања о првој темељној истини коју је открио Милер, те је и на том нивоу поседовала обележје Алфе и Омеге. Истина о суботи, као знак Божјег посвећеног народа, била је представљена као оглашавање седме трубе, када се испуњава тајна Христа у вернику, нада славе. „Седам времена“ било је представљено јубиларном трубом која је требало да се огласи на Дан помирења.

Седам година од 1856. до 1863. представљале су десет дана у Јерусалиму за ученике, и шест дана ексетерског таборског скупа за филаделфијске милерите, али, нажалост, тај период је постао приказ оних који одбијају да следе Господа док их Он води кроз раздобље прелаза. Историја првог и другог анђела, која је историјски период седам громава, указује на то да Господ пружа своју руку да по други пут сабере свој народ од 19. априла 1844. године, и она приказује послушан одговор док су мудри следили Христа у Светињу над светињама.

Историја првог Кадиса, која је историја трећег анђела од 1844. до 1863. године, показује да Господ поново пружа своју руку да по други пут сабере свој народ, али се у тој историји испољава побуна. Сада, по трећи пут, још од јула 2023. године, Господ поново пружа своју руку да по други пут сабере свој народ, и они ће испунити други Кадис као послушни Филаделфијци, јер потпис истине показује да та три пута представљају почетак и крај као послушне Филаделфијце, а пример у средини као непослушне Лаодикијце.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Hoće li crkve poslušati laodikijsku poruku? Hoće li se pokajati, ili će, uprkos tome što se svetu objavljuje najozbiljnija poruka istine — poruka trećeg anđela — nastaviti u grehu? Ovo je poslednja poruka milosti, poslednje upozorenje palom svetlu. Ako crkva Božja postane mlaka, ona više ne stoji u Božjoj naklonosti ništa više nego crkve koje su predstavljene kao pale i koje su postale prebivalište đavola, i tamnica svakoga nečistog duha, i kavez svake nečiste i mrske ptice. Oni koji su imali prilike da čuju i prime istinu i koji su se ujedinili sa Crkvom adventista sedmoga dana, nazivajući sebe Božjim narodom koji drži zapovesti, a ipak ne poseduju ništa više životne snage i posvećenosti Bogu nego nominalne crkve, primiće Božja zla isto tako sigurno kao i crkve koje se protive Božjem zakonu. Samo oni koji su posvećeni istinom sačinjavaće carsku porodicu u nebeskim stanovima koje je Hristos otišao da pripremi onima koji Ga ljube i drže Njegove zapovesti.“

„Који говори: Познајем Га, а заповести Његове не држи, лажа је, и у њему нема истине“ [1. Јованова 2:4]. Ово обухвата све који тврде да познају Бога и да држе Његове заповести, али то не показују добрим делима. Они ће примити по својим делима. „Који год у Њему стоји не греши; који год греши није Га видео, нити Га је познао“ [1. Јованова 3:6]. Ово је упућено свим члановима цркве, укључујући и чланове цркава адвентиста седмог дана. „Дечице, нико да вас не вара: који твори правду праведан је, као што је Он праведан. Који чини грех од ђавола је; јер ђаво греши од почетка. Зато се јави Син Божји да разори дела ђаволска. Који је год рођен од Бога не чини грех; јер Његово семе стоји у њему, и не може грешити, јер је рођен од Бога. По овоме се познају деца Божја и деца ђавоља: који год не твори правду није од Бога, нити онај који не љуби брата својега“ [1. Јованова 3:7–10].

„Сви који тврде да су адвентисти који држе суботу, а ипак настављају у греху, лажови су у Божјим очима. Њихов грешни пут противдејствује Божјем делу. Они и друге воде у грех. Од Бога долази реч сваком члану наших цркава: ‘И поравните стазе ногама својим, да се хромо не изврне, него да се исцели. Тражите мир са свима и светост, без које нико неће видети Господа; пазећи добро да ко не отпадне од благодати Божје; да не изникне какав корен горчине и не начини сметњу, и да се њиме многи не оскврне; да не буде који блудник или несвет човек, као Исав, који је за једно јело продао своје првенаштво. Јер знате да је и потом, када је хтео да наследи благослов, био одбачен; јер не нађе места покајању, премда га је са сузама тражио’ [Јеврејима 12:13–17].“

„Ово се односи на многе који тврде да верују истини. Уместо да се одрекну својих пожудних поступака, они настављају погрешним путем образовања под Сотониним обмањујућим софизмима. Грех се не распознаје као грешан. Сама њихова савест је оскрнављена, њихова срца су покварена, чак су и мисли непрестано искварене. Сотона их користи као мамце да намаме душе на нечисте поступке који скврне цело биће. ‘Ко преступи Мојсијев закон [који је био Божји закон], без милости умире на основу два или три сведока: Колико ли ће тежој казни, мислите, бити сматран достојним онај који је погазио Сина Божјега, и крв завета којом се посветио сматрао за несвету ствар, и Духу благодати нанео увреду? Јер знамо Онога који рече: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ. И опет: Господ ће судити Своме народу. Страшно је пасти у руке живог Бога’ [Јеврејима 10:28–31].“ Manuscript Releases, том 19, 176, 177.

